

hører Jærnbaneanarbejdet op derude; den Ordning, som man gik ud fra for 3 Aar siden, maa man faa opgive. Jeg tør ikke sige, at der er de allerhøjdigste Udgifter til, at det vil lykkes os i denne Samling at faa det foreliggende Lovforslag færdigt. Jeg har selvfølgelig et Haab om det, men som det vil være ærede Medlemmer bekendt, er der i den senere Tid med Hensyn til dette Forslag kommen en Mand med en Slæde i Bejen. Manden er den højtærede Indenrigsminister, og Slæden er den ulykkelige Laaneparagraf, som vi nu faa at slaas med paa de fleste Jærnbanelovforslag. Udvalgets Flertal foreslaar, at vi ordne denne Sag saaledes, at vi udstemme Laaneparagraffen, idet vi se saaledes paa dette Forhold, at der for Tiden ikke er nogen Anledning til at tage Spørgsmaalet om en saadan Bestemmelse op til alvorlig Drøftelse. Dette Spørgsmaal er et rent finansielt Spørgsmaal. Er der Penge nok i Statskassen til at bygge en Bane for, saa er der efter den hidtidige Praksis her i Landet ingen Grund til at laane Pengene til det, og da den Banestump, hvormod her er Tale, ikke en Gang vil koste 2 Mill. Kr., saa er der ingen, som vil paastaa — og det vil den højtærede Indenrigsminister heller ikke — at Statskassen ikke ret godt ævner at udrede dette lille Beløb. Jeg indbrømmer, at dette kan være et stort Princip, et teoretisk, akademisk Spørgsmaal, hvor vidt Jærnbaner bør bygges for Statskassens Beholdning, eller der bør optages Laan til dem; der kan siges en Del for og en Del imod, alt efter Omstændighederne. Den højtærede Indenrigsminister mener jo derom, at Jærnbannerne ere et Aktiv, en Foranstaltning, som kommer senere Slægter til gode, og at disse derfor ogsaa skulle bære en Del af Byrden. Om denne Sag som rent teoretisk Spørgsmaal kan der siges meget, men givet er det, at praktisk ligger den i Virkeligheden ikke for, bør ikke ligge for og kan kun komme til at ligge for, hvis man fraviger det Princip, som man hidtil har fulgt her i Landet, fraviger det, uden at der er nogen tvingende Grund dertil. Dette er alt, hvad jeg mener, at jeg behøver at sige om Laaneparagraffen. Naar der er Penge i Statskassen til at bygge Jærnbaner for — og det er der for Tiden — er dette Spørgsmaal ikke brændende. — Jeg skal dermed gaa over til at omtale Endringsforslaget under Nr. 1; dette er stillet af et andet Flertal, og gaar ud paa at tage til Følge Fordringer, som ere stillede til os, eller Duffer, som ere udtalte til os fra Holbæk Amtsråd med flere. Det gaar væsentlig ud paa nogle Holdepladser, som jeg ikke

videre skal komme ind paa, da hele Udvalget og jeg antager den højtærede Minister med — ere enige om, at disse Holdepladser bør anlægges. Men endvidere indeholder Endringsforslaget under Nr. 1 det for det høje Ting ikke aldeles ukendte Spørgsmaal, om hvorvidt Jærnbanen skal stoppe op ved Børslev Station, en Mills Vej udenfor Kallundborg, eller om Togene bør føres ind til Byen. Udvalgets Flertal slutter sig til den sidste Betragtning og det af forskellige Grunde. For det første vil det blive en Umulighed at lægge en ordentlig Togplan, hvis ikke dette finder Sted. Naar Togene fra Slagelse naa Børslev, maa de have Forbindelse baade ad Kallundborg til og ad København til, og da man tør forudsætte, at Togplanen bliver indrettet saaledes, at naar Slagelseetoget kommer til Børslev, træffe det der paa Tog til København, kan man ikke tænke sig andet, end at der ikke samtidig er Forbindelse med Kallundborg, thi Børslev Station kan fornuftigvis ikke blive nogen Krysningsstation for Togene mellem København og Kallundborg. Hvis man ikke gaar ind paa at lade Togene paa Slagelse—Børslev Banen løbe helt ind til Kallundborg, saa vil Kallundborg i Virkeligheden være afstaaet fra at have nogen Part i denne Jærnbanelinie. Landbrugerne ville saaledes ikke kunne benytte Banen som Lokalbane, ville ikke kunne ad den komme ind til deres nærmeste Købstad. Det vil jo være til overordentlig stor Gene for Gænen der, samt til fuldstændig økonomisk Ruin for Byen, hvis ikke Loven laves saaledes, at Togene komme til at løbe ind til Kallundborg, thi saa vil Følgen være den, at Slagelse erobrer en meget stor Part af Kallundborgs Opland. Naar vi her i Tinget tale om Jærnbaner og drøfte vore Jærnbanelove, saa er det jo Skif og Brug, og jeg haaber det maa blive ved at være det, at man søger saa vidt muligt at gøre Ret og Skel til alle Sider. Hvis det overhovedet er muligt uden Gene for andre større Interessers, søger man ikke ved Jærnbaneanlæg at ødelægge den ene Provins by til Fordel for den anden. Men dette vilde blive Tilfældet, hvis man vedtog, at Togene paa Slagelse—Børslev Banen skulde stoppe op en Mills Vej uden for Kallundborg uden at faa hurtig og direkte Forbindelse med Kallundborg, hvad, som jeg sagde før, ikke kan blive Tilfældet, da der samtidig skal være en Forbindelse med Togene til København. Endvidere skal jeg nævne, at Amtsrådet har sluttet sig til den Betragtning, som jeg har udtalt,